

LANGARM IN NOORDWIJK

*Als je als kind bij het water kwam, zeiden ze:
'Pas op, want straks komt Langarm! En die grijpt je.
En dan kom je nooit meer terug.'
Langarm was een monster, onzichtbaar, en hij lag op de loer.
Later werd het onduidelijk of Langarm onder water zat of
in je hoofd. Nog later nam Langarm allerlei concrete en
abstracte gedaanten aan. Hij leeft voort. Door officiële instanties wordt zijn
bestaan ontkend.*

(Bob Rigter, voorwoord in Langarm, 1999)

Minister Verdonk laat zich op de televisie zien als een hartelijke bewindsvrouw die een verblijfsvergunning uitreikt aan een buitenlandse familie die al lang in Nederland verblijft. De vertoning is schijnheilig en leugenachtig. Het betreft hier een uitzondering. Zij voert voor onze christelijk-liberale regering een spijkerhard beleid van uitzetting. Gezinnen die hier al tien jaar wonen, inmiddels vloeiend Nederlands spreken, graag willen werken en daartoe gekwalificeerd zijn, met kinderen die hier zijn geschoold, gezinnen die na tien jaar vrije meningsuiting niet meer kunnen terugkeren, worden afgevoerd naar een **uitzetcentrum** (waar kennen we dat ook weer van?). In Noordwijk staan ook geheel ingeburgerde gezinnen op de rol om verwijderd te worden. De overige Noordwijkers blijven dan achter als collaborateurs tegen wil en dank. Kijk! Daar gaan je schoolgenootjes! Daar gaat je clubgenoot! Daar gaan je burens! Je ziet het. Verzet baat niet. Ze worden afgevoerd. Erg leerzaam is dat. Er met je neus bovenop staan en zien dat je tot collaborateur wordt gemaakt.

Het is allemaal keurig in orde. Er is democratisch besloten dat we voortaan geen stukje van onze collectieve welstand meer voor onze naasten willen afstaan. Zo lief hebben we onze naasten nou ook weer niet. Welaan bestuurders! Dan ook niet wegduiken! Niet onzichtbaar blijven! Bestuurders die het afvoeren van Noordwijkse gezinnen met hun geweten kunnen klaren, moeten ook de moed hebben om zelf persoonlijk aanwezig te zijn bij de klopp op de deur.

'Dat kan toch niet.' Ze klonk schor. *'Die gaan naar het spoor. Ze worden weggebracht! Dat kan toch niet!'*

'Ik ben bang van wel, Zwaan. Je ziet het.'

'Kan u niks doen? Op het raadhuis?' Haar ogen stonden groot en haar mond beefde. *'Het zijn toch gewoon mensen?'*

Hij ving haar geur weer op terwijl ze bij hem stond. Ze hield zijn arm nog vast. Zwidders voelde hoe ze trilde.

'Die mensen moeten verhuizen, Zwaan. Dat is alles. Dat te willen tegenhouden, is vragen om problemen. Het is een moeilijke tijd.' (Langarm, pag. 9)

Kijk dat is het. Het is natuurlijk een moeilijke tijd. Wie in Nederland een beetje rondfietst, in badplaatsen en langs jachthavens enzo, die weet dat. Die kan dat duidelijk zien. Nee, niet gaan kijken in verzorgingshuizen waar ouden van dagen in de stront zitten. Dat is gewoon een kwestie van het democratisch afwegen van prioriteiten. Gelukkig staat premier Balkenende pal voor onze normen en waarden. Hij wil in de Europese grondwet opnemen dat Europa is gebaseerd op joods-christelijke grondslag. Dus dat zit wel goed. Dan weten we tenminste dat het opperwezen dat geacht wordt over ons te waken, is geschapen naar Jan-Peters evenbeeld. Het opperwezen vindt het dus ook: Afvoeren!! En dan zijn het toch onze naasten niet meer? Denkertje hoor, Jan-Peter.

Bob Rigter